

גברים קודרים יושבים ברחובה הראשי של שכם, מתחת לאגן-דויד הייתי ערבי בשכם

שאלתו נפסקה באמצע, והוא עבר ל" ערבית: "יא סיד, מוסאפר לטולכרם?" כי במיקרה היה הרדיו במכונית פתוח על סאות אל-ערב הקהירי, ששידר פרק מן הקוראן.

הזמנתי אותו — בערבית — להיכנס. הוא התיישב, הסיר את כובעו, והתנצל בחיוך: "ואללה, אי אפשר היום לדעת אם אתה מדבר עם חיואג'את או עם בני ערב." היה ברור, שהוא חושב אותו לערבי ישראלי.

לא היקנתי את טעותו. "מאיפה סיד?" שאל בנימוס. "מנצרת."

היתה לפנינו נסיעה של כשלושים קילור מטרם. מכונית בולעת אותה, בדרך כלל, ברבע שעה. החלטתי לנסוע יותר לאט, כדי להאריך את שיחתנו.

★ ★ ★
"זה האסון שלנו..."

אלתי אותי: "כשהגעתי לכאן ה' בוקר, אמרו לי השוטרים היהודים לא להתעכב בעיר. מה היה שמעתי שהכרזו שביתה..."

הוא התמלא רוגנו. "כן, התחילו בשביתה. בשש וחצי כל בעלי החנויות לא פתחו. ה' תעמולה הזאת מעמאן, ערחת אמם! הכניסו אותנו לאסון ועכשיו רוצים עוד לחרוש על גבינו. אם הם רוצים לסלק את ה' יהודים מכאן שיעשו זאת בעצמם. שיכניסו את הצבא שלהם. שלא יגידו לנו לא לשתף פעולה."

השכל הישר ניצח, והשביתה הופסקה. או אולי משהו אחר. "הם יודעים שעם היהודים אין חוקמות. הם לוקחים אכבר שאנב (ה' שפם הכי גדול) ומכים אותו עד שהוא לא יודע מי האמא שלו ומי אביו."

כאן התערבתי: "כן, זה האסון שלנו. כולם מדברים ואנחנו אוכלים את הטינופת." משני צידי הדרך ההררית המתפתלת ה' פיעו שלדים חרוכים של טאנקים, משאיות ורכב צבאי משוריין. "שלנו?" שאלתי.

(המשך בעמוד 27)

"סליחה...". פתח מחדש בעיברית. הכובע הכחול שלראשו, שלא נשא שום סמל, העיד שהוא שוטר ערבי מכוה'ה' משטרה של הגדה המערבית.

ליחה אדון, נוסע טולכרם? עזרתי את המכונית. השוטר, שפנה אלי במשפט עיברי מקוטע, התכופף קדימה, הכניס את ראשו מבעד לחלון הפתוח.

מאת
כתב "העולם הזה"

קריאות נגד הכיבוש הישראלי, הפכה להסכמה כללית לטגור את העסקים. משמרות- צבא מתגנבים הורו למטיילים ישראליים לא לעצור בשכם, מנעו יצירת סוקדי מתיחות ובכך נפסה השביתה.

שעתיים אחרי שהחלה, ביוט השבת בבוקר. תושבי שכם החליטו עליה אחר שהפלג מועט-משתתפים ביום הששי, שקראה

השביתה נגמרה